

Arrest

nr. 290 224 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2020 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 augustus 2021 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 16 november 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 18 januari 2023 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Het betreft de bestreden akte, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 18 januari 2023 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ SINT-NIKLAAS op 17 januari 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: G. I. (...)

voornaam: J. D. (...)

geboortedatum: (...).1997

geboorteplaats: C. (...)

nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort (enkel van een foto van zijn paspoort) en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij al ongeveer 3,5 jaar in België verblijft en dat hij in België verblijft omdat hij gevlucht is voor de drugsmafia in Colombia, waarmee zijn ouders nog steeds problemen hebben.

Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft aangevraagd en dat zijn vingerafdrukken niet reeds in een ander Europees land werden afgenomen.

Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België heeft. Hij heeft een tante die in België woont met haar echtgenoot en kinderen. Er wonen ook een aantal neven van betrokkene in België. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat zijn ouders nog in Colombia wonen.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen

wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Dit geldt a fortiori wat betreft de relatie van betrokkene ten opzichte van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven. De betrokkene toont geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan ten opzichte van de familieleden die hij heeft vermeld.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de drugsmafia werden reeds beoordeeld in de verzoeken om internationale bescherming van 3 augustus 2020 en 12 augustus 2021. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de afwijzing van zijn verzoeken tot internationale bescherming.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2021 dat hem bij aangetekend schrijven dd. 17 november 2021 betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 3 augustus 2020 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd afgewezen op 9 april 2021. Op 12 augustus 2021 heeft betrokkene opnieuw een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Op 28 oktober 2021 werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de afwijzing van zijn verzoeken tot internationale bescherming.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2021 dat hem bij aangetekend schrijven dd. 17 november 2021 betekend werd . Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 3 augustus 2020 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd afgewezen op 9 april 2021. Op 12 augustus 2021 heeft betrokkene opnieuw een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Op 28 oktober 2021 werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Betrokkene verklaart dat hij al ongeveer 3,5 jaar in België verblijft en dat hij in België verblijft omdat hij gevlucht is voor de drugsmafia in Colombia, waarmee zijn ouders nog steeds problemen hebben.

Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft aangevraagd en dat zijn vingerafdrukken niet reeds in een ander Europees land werden afgenomen.

Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België heeft. Hij heeft een tante die in België woont met haar echtgenoot en kinderen. Er wonen ook een aantal neven van betrokkene in België. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat zijn ouders nog in Colombia wonen.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Dit geldt a fortiori wat betreft de relatie van betrokkene ten opzichte van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven. De betrokkene

toont geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan ten opzichte van de familieleden die hij heeft vermeld.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de drugsmafia werden reeds beoordeeld in de verzoeken om internationale bescherming van 3 augustus 2020 en 12 augustus 2021. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de afwijzing van zijn verzoeken tot internationale bescherming.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2021 dat hem bij aangetekend schrijven dd. 17 november 2021 betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 3 augustus 2020 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd afgewezen op 9 april 2021. Op 12 augustus 2021 heeft betrokkene opnieuw een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Op 28 oktober 2021 werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, J. V. (...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de de Korpschef van de PZ SINT-NIKLAAS
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te MERKSPLAS*

*de betrokkene, G. I., J. D. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te MERKSPLAS
(...)"*

Uit de bewoordingen van de bestreden bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 18 januari 2023 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 288 022.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep in de mate het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 18 januari 2023, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 18 januari 2023, die in de bestreden akte vervat ligt.

De raadsvrouw van de verzoeker heeft ter terechtzitting erkend dat de Raad ter zake niet bevoegd is.

4. Onderzoek van het beroep inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het

EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de formele en de materiële motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 41, § 2, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1°vreemdelingenwet.

Wat de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 1°, 3°, 4° en 8° .

De beslissing motiveert dat verzoeker geen visum heeft, dat hij niet beschikt over een geldige arbeidskaart/beroepskaart, dat hij zich niet zou houden aan de verwijderingsmaatregel daar hij geen gevolg zou gegeven hebben aan een bevel van 17.11.2021.

Eerste onderdeel,

1. *Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 74/13 vreemdelingenwet*

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het

voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderliggende principes van het arrest te worden gerespecteerd.

Verzoeker wijst er in eerste instantie op dat hij zich naast artikel 8 EVRM, ook beroept op de schending door de bestreden beslissing van artikel 3 EVRM. In tegenstelling tot artikel 8 EVRM is artikel 3 EVRM een absoluut recht.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

4. Concrete toepassing op het bevel.

Eerste subonderdeel, er werd geen rekening gehouden met het privéleven van verzoeker

De beslissing over het privéleven is eenzijdig en dan nog onjuist, beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker.

Verzoeker wenst in ieder geval volgende gegevens te benadrukken: het feit dat het hij nog steeds vervolging in Colombia vreest en hiertoe reeds tweemaal een aanvraag internationale bescherming voor heeft ingediend, het feit dat eerste aanvraag internationale bescherming 8 maanden geduurd heeft en de tweede 3 maanden, het feit dat verzoeker zijn privéleven voor een periode van 11 maanden aldus in legaal verblijf ontwikkeld heeft, het feit dat hij geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, het feit dat hij hier verschillende familieleden heeft,

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert en is dan ook zeer stereotiep gemotiveerd geweest.

Tweede subonderdeel, Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. De enkele gestelde vragen zijn louter formeel.

Het begrip van artikel 8 EVRM is overigens ruimer dan het loutere familie- en gezinsleven. Het betreft ook het privéleven (zie UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018 in de zaak RvV 215 090 inzake Okoidigun t. Belgische Staat, gevoegd in bijlage).

Als verzoeker grondig was gehoord had hij gewezen op het feit dat het hij nog steeds vervolging in Colombia vreest en hiertoe reeds tweemaal een aanvraag internationale bescherming voor heeft ingediend, het feit dat eerste aanvraag internationale bescherming 8 maanden geduurd heeft en de tweede 3 maanden, het feit dat verzoeker zijn privéleven voor een periode van 11 maanden aldus in legaal verblijf ontwikkeld heeft, het feit dat hij geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, het feit dat hij hier verschillende familieleden heeft met wie hij nauwe familiale contacten onderhoudt, ...

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert en is dan ook zeer stereotiep gemotiveerd geweest.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker nog steeds vervolging in Colombia vreest en hij hiervoor tot tweemaal toe, in tempore non suspecto, een aanvraag internationale aanvraag voor heeft ingediend.

Het respecteren van een ernstig hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.

Derde onderdeel

wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten; schending van artikel 74/14 §3, 4° vreemdelingenwet

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De motieven falen ook op zich."

4.1.2. Beoordeling

4.1.2.1. De verzoeker voert de schending aan van de "formele en de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet".

Artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018). De verzoeker kan bijgevolg de schending van deze bepaling niet dienstig aanvoeren tegen de bestreden akte, die van 18 januari 2023 dateert.

4.1.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker voert formeel de schending van artikel 13 van het EVRM aan, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. De verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 13 van het EVRM door de bestreden akte geschonden acht.

In de uiteenzetting van het eerste middel verwijst de verzoeker tevens naar artikel 12 van het EVRM, doch wederom laat hij na om uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 12 van het EVRM door de bestreden akte geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.2.3. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn is in het Belgisch recht omgezet door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan aanvoeren (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

4.1.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de genomen beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is getroffen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden akte hieromtrent ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort (enkel van een foto van zijn paspoort) en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.”* Tevens wordt uitdrukkelijk gemotiveerd over de verklaringen van de verzoeker: zo verklaarde hij al ongeveer 3,5 jaar in België te verblijven, dat hij in België verblijft omdat hij gevlucht is voor de drugsmafia in Colombia waarmee zijn ouders nog steeds problemen hebben, dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland, dat hij geen partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België, dat hij een tante heeft die in België woont met haar echtgenoot en kinderen, dat er ook een aantal neven van de verzoeker in België wonen en dat zijn ouders in Colombia wonen. Er wordt voorts gewezen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de relaties tussen volwassenen: de gemachtigde wijst erop dat de verzoeker geen aanvullende elementen van afhankelijkheid ten opzichte van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven heeft aangetoond. De gemachtigde stelt tevens vast dat de aangehaalde elementen met betrekking tot de problemen met de Colombiaanse drugsmafia werden beoordeeld in het kader van de verzoeken om internationale bescherming die de verzoeker op 3 augustus 2020 en 12 augustus 2021 indiende. De gemachtigde merkt op dat uit het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gebleken dat de verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zodat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast bevat de bestreden akte ook een motivering waarom de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Zo wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van de verzoeker nu uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de afwijzing van zijn verzoeken om internationale bescherming (1), omdat hij zich niet aangemeld heeft bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert (2), en omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2021, dat hem bij aangetekend schrijven van 17 november 2021 werd betekend zodat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing (3). Er wordt ook nog op gewezen dat hij op 3 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende dat op 9 april 2021 werd afgewezen, dat hij op 12 augustus 2021 een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat dit verzoek op 28 oktober 2021 niet-ontvankelijk werd verklaard (4).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker in zijn derde middelonderdeel betoogt, wordt er aldus wel degelijk voorzien in een concrete en uitvoerige motivering in feite. Het blijkt niet dat de verweerder een *quasi* automatische toepassing heeft gemaakt van de in artikel 74/14, § 3 voorziene mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen. De verzoeker maakt niet duidelijk waarom de hieromtrent opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn om hem toe te laten zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De in dit kader aangevoerde schending van artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet mist overigens juridische grondslag. Deze bepaling werd bij artikel 59 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018) opgeheven.

De bestreden akte bevat voorts ook de feitelijke en juridische motieven op grond waarvan werd besloten om de verzoeker naar de grens te doen terugleiden. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, hanteert de gemachtigde niet louter dezelfde motieven als de motieven voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo wordt duidelijk gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Bovendien kan uit het loutere gegeven, dat bepaalde feitelijke motieven worden hernomen in de beslissing tot terugleiding naar de grens, nog niet blijken dat deze beslissing op zich niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De verzoeker licht alleszins niet toe in welk opzicht de opgegeven motieven inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens niet afdoende zouden zijn.

Uit de bestreden akte blijkt derhalve dat deze een motivering in rechte en in feite bevat, die specifiek van toepassing is op de situatie en de verklaringen verzoeker. Van een gestereotypeerde beslissing is dan ook geen sprake.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook een korte motivering kan een afdoende motivering vormen, te meer waar de verweerder in principe met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen wanneer de betrokken vreemdeling niet over de vereiste documenten beschikt.

Aldus kunnen de motieven die de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens onderbouwen, op eenvoudige wijze in de bestreden akte worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.5. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden akte opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van deze algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van dezelfde wet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt een individueel onderzoek op waarbij wordt nagegaan of de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten de concrete gezins- en/of familiale situatie en de gezondheidstoestand van de betrokkenen niet dermate in het gedrang brengt dat de grondrechten van de betrokkene zijn aangetast. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden niet worden gelezen dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het privéleven van de betrokken vreemdeling.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden akte. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het komt diegene die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM toe om dit aan te tonen.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België heeft. Hij heeft een tante die in België woont met haar echtgenoot en kinderen. Er wonen ook een aantal neven van betrokkene in België. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat zijn ouders nog in Colombia wonen.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Dit geldt a fortiori wat betreft de relatie van betrokkene ten opzichte van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven. De betrokkene toont geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan ten opzichte van de familieleden die hij heeft vermeld."

De verzoeker betwist niet dat hij verklaarde dat zijn ouders nog in Colombia wonen en dat hij in België partner noch kinderen heeft. Evenmin betwist hij geen “aanvullende elementen van afhankelijkheid” te hebben vermeld ten aanzien van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen, en zijn neven die in België wonen. De beoordeling in de bestreden akte is in lijn met de rechtspraak van het EHRM. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond, wat in deze zaak niet het geval is.

De verzoeker wenst te benadrukken dat hij nog steeds vreest voor vervolging in Colombia en hij hiertoe reeds tweemaal een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat het eerste verzoek acht maanden heeft geduurd en het tweede drie maanden, en hij dus zijn privéleven voor een periode van elf maanden in legaal verblijf heeft ontwikkeld, dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij hier verschillende familieleden heeft.

Zoals hierboven werd uiteengezet, werd bij het nemen van de bestreden akte rekening gehouden met het verblijf van verzoekers tante, haar echtgenoot en kinderen en verzoekers neven in België. De gemachtigde stelde onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM evenwel vast dat de verzoeker ten aanzien van deze familieleden geen “aanvullende elementen van afhankelijkheid” heeft aangetoond. De verzoeker betwist dit niet; hij benadrukt louter “verschillende familieleden” in België te hebben zonder deze nader te specificeren. Op deze manier toont de verzoeker geen beschermenswaardig gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

De verzoeker meent dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld “tijdens zijn legaal verblijf”, met name tijdens de duur van de behandeling van zijn verzoeken om internationale bescherming. De verzoeker laat echter na om de banden die hij in die tijdspanne heeft opgebouwd te specificeren, laat staan dat hij concreet aannemelijk maakt dat deze banden dermate hecht zijn dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een privéleven in België heeft waaromtrent de verweerder een concrete belangenafweging diende door te voeren bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. Op dit punt wordt dus geen relevant gegeven in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt dat door de verweerder in aanmerking diende te worden genomen.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat de verzoeker enkel voorlopig in België mocht verblijven, in afwachting van de beslissingen inzake zijn verzoeken om internationale bescherming. Hij werd echter nooit gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien blijkt en niet betwist wordt dat de verzoeker voorheen nooit gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden, gaat het in deze zaak om een zogenaamde situatie van eerste toelating. In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Een belangrijke overweging bestaat er immers in of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus of de verblijfsstatus van één van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

De verzoeker werd nooit gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoeker toont niet aan dat hij zijn privéleven – hetgeen hij niet *in concreto* toelicht – enkel in België kan verderzetten. De verzoeker toont niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Dit geldt des te meer nu de verzoeker niet betwist dat hij verklaarde dat zijn ouders nog in Colombia verblijven, zoals in de bestreden akte wordt uiteengezet. De verzoeker betwist verder ook niet geboren te zijn in 1997 en sinds 3,5 jaar in België te verblijven zodat hij het overgrote deel van zijn leven elders doorbracht. In de bestreden akte wordt verder vastgesteld dat de verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven heeft aangetoond. De verzoeker brengt hiertegen niets in.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de verweerder bij zijn beoordeling enig relevant gegeven, dat de voorliggende zaak kenmerkt, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat op grond van een onzorgvuldig onderzoek van de voorliggende feiten tot het besluit zou zijn gekomen om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Er kan dan ook niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt op dit punt een schending aangetoond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de hierboven vermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ook met de gezondheidstoestand van de verzoeker werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel. De verzoeker betwist niet dat hij *“verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland.”*

De verzoeker brengt geen specifiek element, zoals voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aan waarmee bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, beperkt de verzoeker zich tot de loutere bewering dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij nog steeds vervolging in Colombia vreest en dat hij hiervoor tweemaal een verzoek om internationale bescherming indiende. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Nog los van de vaststelling dat de thans bestreden akte wel degelijk verwijst naar de asielbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit de verweerder afleidt dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden aangetoond met een begin van bewijs. De vage beweringen van de verzoeker en de loutere verwijzing naar zijn asielrelaas, dat reeds tot tweemaal toe werd beoordeeld door de bevoegde instanties, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat de verzoeker bij terugkeer naar Colombia een behandeling dreigt te ondergaan die strijdig is met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

4.1.2.7. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het kan niet worden betwist dat bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel uitvoering werd gegeven aan het Unierecht en dat deze maatregel moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

De verzoeker acht het hoorrecht geschonden nu hem slechts enkele gestelde vragen werden gesteld die louter formeel van aard zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker op 17 januari 2023, dit is daags voor het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, werd gehoord door een inspecteur van de politiezone Sint-Niklaas en dit met bijstand van een tolk. De verzoeker werd hierbij geïnformeerd over de gedwongen verwijderingsmaatregel die de overheid hem wenst op te leggen. Er werd vervolgens aan de verzoeker onder meer gevraagd waarom hij in België is (vraag 2), of hij in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd (vraag 3), waarom hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst (vraag 4), of hij een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn land van herkomst (vraag 5), of hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België (vraag 7) of hij familie heeft in België (vraag 8). Er zijn geen elementen die erop wijzen dat de verzoeker niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen.

De verzoeker meent dat de enkele vragen die gesteld werden louter formeel waren. De verzoeker beperkt zich in het middel tot vage kritiek op de uitoefening van het hoorrecht. Met de verklaringen dat *“geen echt hoorrecht”* werd gerespecteerd en dat de vragen *“louter formeel”* waren, duidt de verzoeker niet aan waarom het hierboven aangehaalde gehoor tekort zou schieten.

De verzoeker voert aan dat indien hij gehoord zou zijn geweest hij had kunnen wijzen op het feit dat hij nog steeds vervolging in Colombia vreest en hiertoe reeds tweemaal een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zijn eerste aanvraag acht maanden heeft geduurd, zijn tweede aanvraag drie maanden heeft geduurd en hij naar eigen zeggen gedurende elf maanden in legaal verblijf een privéleven heeft ontwikkeld, hij geen voorgaanden heeft, er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde en hij hier verschillende familieleden heeft met wie hij nauwe contacten onderhoudt.

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt evenwel dat de gemachtigde in rekening bracht dat de verzoeker verklaarde te vrezen voor vervolging in Colombia en dat op 3 augustus 2020 en 12 augustus 2021 verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend. De gemachtigde heeft er hieromtrent op gewezen dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat de verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zodat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker brengt in dit kader niets nieuws naar voor. Nergens in de bestreden akte kan voorts worden gelezen dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou worden aangewreven, evenmin wordt verwezen naar *“voorgaanden”*. De gemachtigde hield er verder ook rekening mee dat de verzoeker een tante heeft die in België woont met haar echtgenoot en kinderen en ook een aantal neven van de verzoeker in België wonen. Zoals hierboven reeds werd besproken, toont de verzoeker niet aan dat de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM niet deugdelijk of onredelijk zou zijn.

De verzoeker betoogt dat hij *“hier verschillende familieleden heeft”*, zonder deze familieleden verder te specificeren met wie hij naar eigen zeggen *“nauwe contacten onderhoudt”*. Hij licht ook deze *“nauwe contacten”* niet verder toe. Ook op dit punt worden derhalve geen elementen naar voor gebracht die een andere wending zouden kunnen geven aan de getroffen beslissing. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij met zijn in België wonende familieleden dergelijke nauwe banden heeft, die verdergaan dan de loutere affectieve banden. Hij toont ten aanzien van zijn in België wonende familieleden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker daags voor het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk werd gehoord en de kans heeft gehad om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Er blijkt dat bij het nemen van de genomen verwijderingsbeslissing rekening werd gehouden met die elementen die de verzoeker thans naar voor brengt.

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden aangenomen.

4.1.2.8. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker niet aantoonde dat enige hogere rechtsnorm de verweerder zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoeker de vaststelling in de bestreden akte dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort (enkel van een foto van zijn paspoort), noch van een geldige verblijfstitel. Deze vaststelling volstaat op zich reeds om met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

4.1.2.9. De verzoeker betoogt dat de motieven falen, maar hij werkt zijn betoog niet verder uit. De verzoeker laat na uiteen te zetten waarom de motieven van de bestreden akte feitelijk onjuist, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn.

Uit al het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden verwijderingsbeslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. In het tweede en laatste middel, dat specifiek is gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, tweede lid, 49, § 3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

4.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel,

Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel. Het motief is niet afdoende.

Ook wat het onderdeel ‘terugleiding’ betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoeker ernstig zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die hij reeds heeft aangehaald in het eerste middel, derde onderdeel, en die hier voor herhaald worden aanzien.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.

Tweede onderdeel,

Die tweede alinea van artikel 7 luidt: “Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden”.

Titel III quater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM gesteld is in het eerste middel, tweede onderdeel.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

4.2.2. Beoordeling

4.2.2.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en

van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker voert de schending van artikel 49, § 3, van de Vreemdelingenwet aan, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. De verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 49, § 3, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is op dit punt bijgevolg onontvankelijk.

4.2.2.2. De verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Voor de theoretische uiteenzetting kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 4.1.2.4. werd uiteengezet.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel voor het treffen van de beslissing tot terugleiding naar de grens, namelijk artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat het noodzakelijk is om de verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen omdat er een risico op onderduiken bestaat in hoofde van de verzoeker nu uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de afwijzing van zijn verzoeken om internationale bescherming (1), omdat hij zich niet aangemeld heeft bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert (2) en omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2021, dat hem bij aangetekend schrijven van 17 november 2021 werd betekend zodat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing (3). Er wordt ook nog op gewezen dat de verzoeker op 3 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende dat op 9 april 2021 werd afgewezen, dat hij op 12 augustus 2021 een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat dit verzoek op 28 oktober 2021 niet-ontvankelijk werd verklaard (4).

Tevens wordt rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker: zo verklaarde hij al ongeveer 3,5 jaar in België te verblijven, dat hij in België verblijft omdat hij gevlucht is voor de drugsmafia in Colombia waarmee zijn ouders nog steeds problemen hebben, dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland, dat hij verklaart geen partner te hebben met wie hij een duurzame relatie heeft noch kinderen in België, dat hij een tante heeft die in België woont met haar echtgenoot en kinderen, dat er ook een aantal neven van de verzoeker in België wonen en dat zijn ouders in Colombia wonen. Er wordt gewezen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de relaties tussen volwassenen: de gemachtigde stelt vast dat de verzoeker geen aanvullende elementen van afhankelijkheid ten opzichte van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven heeft aangetoond. De gemachtigde wijst er nog op dat de aangehaalde elementen met betrekking tot de drugsmafia werden beoordeeld in de verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker van 3 augustus 2020 en 12 augustus 2021 en uit onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gebleken dat de verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen waaruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Aldus kunnen de motieven die de beslissing tot terugleiding naar de grens onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker voert aan dat de motivering niet afdoende is, maar hij laat na om dit verder concreet toe te lichten. Dergelijk vaag en algemeen betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2.3. De verzoeker voert andermaal de schending van het hoorrecht aan. De verzoeker betoogt dat wanneer hij ernstig gehoord zou zijn geweest, hij de elementen, aangehaald in het eerste middel, derde

onderdeel, had kunnen opwerpen en die hier voor herhaald worden aanzien. Wanneer hij gehoord zou zijn geweest, dan zou dit volgens de verzoeker tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.

Nu de verzoeker verwijst naar die elementen die hij in het kader van zijn eerste middel heeft opgeworpen, kan om dezelfde redenen als uiteengezet onder punt 4.1.2.7. ook ten aanzien van de beslissing tot terugleiding naar de grens geen schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, worden aangenomen.

4.2.2.4. De verzoeker benadrukt voorts dat artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: *“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden”*.

De verzoeker stelt dat Titel IIIquater de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet betreft en voert aan dat er geen enkele overweging is opgenomen met betrekking tot deze artikels en dat het desbetreffende voorbehoud niet onderzocht is. Deze artikels impliceren volgens de verzoeker dat onder meer toepassing wordt gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht alvorens tot een beslissing wordt overgegaan. De verzoeker benadrukt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet is opgenomen in het onderdeel inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens, zodat deze beslissing op dit punt faalt. Hij verwijst voor het overige naar zijn betoog in het eerste middel, tweede onderdeel, met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Titel IIIquater van de Vreemdelingenwet betreft *“Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”* en handelt over het inreisverbod (artikel 74/11 en 74/12), over de elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (artikel 74/13), over de termijnen om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14), over het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing (artikel 74/15), over verwijderingsmaatregelen ten opzichte van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (artikel 74/16 en 74/19), over het *non-refoulement*beginsel en uitstel (artikel 74/17) en over de mogelijkheid om een vertaling van de verwijderingsmaatregel te krijgen (artikel 74/18).

De motieven omtrent de termijn om het grondgebied te verlaten werden hierboven reeds beoordeeld. De verzoeker voert aan dat de verwijzing naar Titel IIIquater meebrengt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM moeten worden onderzocht. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder dit gedaan heeft en verwijst hieromtrent naar de bespreking hierboven van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens wijst de Raad erop dat ook al wordt in de beslissing tot terugleiding naar de grens niet expliciet verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dit niet wegneemt dat er alsnog rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met zijn gezondheidstoestand bij het treffen van de beslissing tot terugleiding naar de grens. Dit blijkt uit volgende passages:

“Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

(...)

Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België heeft. Hij heeft een tante die in België woont met haar echtgenoot en kinderen. Er wonen ook een aantal neven van betrokkene in België. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat zijn ouders nog in Colombia wonen.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen

wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Dit geldt a fortiori wat betreft de relatie van betrokkene ten opzichte van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven. De betrokkene toont geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan ten opzichte van de familieleden die hij heeft vermeld.

(...)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

De verzoeker brengt geen enkel element met betrekking tot zijn familie- en gezinsleven of zijn gezondheidstoestand bij, waarmee de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot terugleiding naar de grens ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. De verzoeker gaat ook niet in op de concrete motieven uit de bestreden akte. Hij betwist niet dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland, dat hij in België geen partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft en dat hij evenmin kinderen heeft. Daarnaast wordt in de bestreden akte wel gemotiveerd dat hij een tante heeft die in België woont met haar echtgenoot en kinderen en de verzoeker ook neven heeft in België waarbij, onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM wordt vastgesteld dat de verzoeker geen aanvullende elementen van afhankelijkheid ten opzichte van deze familieleden heeft vermeld. De verzoeker brengt hiertegen niets in. In de mate dat de verzoeker verwijst naar hetgeen hij in het kader van het eerste middel heeft aangevoerd, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Uit een eenvoudige lezing van de beslissing tot terugleiding naar de grens blijkt dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De verzoeker brengt hier niets concreets tegen in. De verzoeker betwist niet dat zijn twee verzoeken om internationale beschermingen werd afgewezen en dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen en terug te keren naar zijn land van herkomst.

4.2.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE